

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

❧ זהר חדש רות ❧

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק ט"ו

קונטרס 915

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

קמאי מאדירים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּה שְׁצוּוּי וְזָרוּ לְתַלְמִידֵיהֶם¹ לְהַפִּיץ בְּעַם אֶת הַלִּמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה לְמַעַן פְּדוּת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה², לְתוֹמְכָה וּלְסַעֲדָה, וּלְיַחְדָּא בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְזֶה נִזְכָּה לְהַגְאֵל³ וּבוּ תַדְבֵּק וּמְנָה לֹא תִזּוּע, כִּי הוּא חֵיף וְאַרְךְ יְמֵיךְ בְּזֶה וּבְבָא.

על פן קמו אנשי חיל יראי אלקים אוהבי ה' שמחים ומאירים את העולם באור הנעלם אור שבעת הימים למען שמו יתברך ויתעלה באהבה, ובראשם מרן כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א אשר נלחם מלחמות ה' לקירוב הגאולה הוא הגבר הוקם על, ויסד את "מפעל הזהר העולמי", וקרן במסירות נפש ממש מפיצים בעם את התרופה הנפלאה ושקוי הפלאים המיוחד הוא לימוד הזוהר הקדוש⁴. וחלק מפעלות המפעל הזה הם העלוניס

גורם לזה מפני שלא עוסק בחכמת הקבלה, ובפמליא של מעלה העניי חייבו על דלותו ושפלותו, ההרוג על הריגתו, כל זה נקרא חטאים שבין אדם לחבירו, אשר גם יום הכיפורים אין מכפר עליהם, אוי לנו מיום הדין והתוכחה.

ידן ספר הקנה הקדוש: "ושבתם וראיתם בין עובד אלקים לאשר לא עבדו", כי מי שעוסק רק בנגלה נקרא "לא עבדו" גם אינו נקרא תלמיד חכם רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמת הקבלה. (מאיפה שלימה).

(ה) הרב חיים ויטאל ז"ל בהקדמה לעץ-חיים:

"וכל הגבעות התקלקלו" – הם תלמידי החכם, הבחורים הנקראים גבעות אצל בחינת ההרים הנזכר. הנה הגבעות אלו נתקלקלו לגמרי כי בראות התלמידים הקטנים את הגדולים, ההרים הרמים רודפים יומם ולילה אחרי הפשטים ואינם עוסקים בחכמת הקבלה, ואינם יודעים כי מיראתם ליכנס בהם נמנעים מלהתעסק בה, ועל כן גבעות אלו נתקלקלו, ולבם שורש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפור בחכמת האמת ואומרים שאין בתורה אלא פשטיה ולבושים בלבד, ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא, כי תורת עולם הבא אינה כפשטה רק עד שם עוסקים ברזי תורה וסודותיה. וזה שלא טרח בה בעולם הזה מערב שבת לא יאכל בשבת, ועליהם נאמר "הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו וגו'".

ידן כל ענין הגאולה תלויה בלימוד הזוהר: וזה לשון ספר הברית: אחרי שחפשת כל מיני סבות על מה נתאחרה הגאולה, ועם ישראל עדיין סבל צרות צרורות, קבע בהחלט שהוא בזה העון של בזיון תורת הקבלה כמפורש בזה תקון ל'.

ידן לשם שבו ואחלמה בהקדמתו כותב: ואמרו במסכת אצילות בתחילתו, אליהו בן יוסף פתח "כתיב סוד ה' ליראיו, שאפילו אדם מישראל למד משנה, גמרא, ואין בו יראה – לחנם צלל במים אדירים וכל מה שטרח לחנם טרח. וכל מי שהוא ירא שמים רודף אחר נסתרות שהוא עיקר החכמה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה פלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"ב בוא"ו ק"י ביחודא שלים, על ידי שהוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקנו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

המצויינים לתפארה, כך שכל יהודי יביא אל ביתו את הבשם הזה ולא יהיה בית בישראל בלי ספר הזהר הקדוש¹, וגדולים וקטנים יהגו בו ותרבה הדעת.

ובאמת שעד עתה כבר חלקנו כרבע מליון עותקים מהעלונים הנפלאים ועוד, והכל בחינם, ואין הקומץ משביע את הארץ [ארץ ישראל, מלבד בני הגולה], ונתקיים בהם הפסוק (בראשית כ"ט ב'), "כי מן הבאר ההיא ישקו העדרים", ועתה כבר אזלו מן השוק והצמאון גובר, וגם שרצוננו ל"ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם" (תהלים ק"ד י"א), אך פיזוע דברי חז"ל דאין הבור מתמלא מחליתו, וממונא קא גרים ואין ארי נוהם אלא מתוך קפה של אוכל, לכן קבצנו כל העלונים לספר שלם וימצא לכל דורש, ויהי רצון שיקים בנו הפסוק הנאמר על התורה "אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת" (משלי ב' י"ט).

ותחנתנו לפני שוכן מעונה שנוצה ל"מה ש'היה הוא - ש'יהיה" ראשי תבות מש"ה, כי גואל ראשון הוא גואל אחרון², ועין אור החיים הקדוש

ודעת וכו' "כבוד אלוקים הסתר דבר", אימתי אתה עושה לאלוקים כבודי? - בשעה שאתה עוסק בנסתרות וכו' עיין שם. ואני תמה מאד על איזה חכמי הדור שאין להם ידיעה כלל כי איך יכולים להתאפק מבלי לעסוק בחכמת האמת שהיא פנימיות התורה והיא מוזר בפניהם עד שאינם יודעים מה שהיא מאומה. וכל ההתנצלות והתירוצים הרי אינם מספיקים כלל כמ"ש (בעירובין נ"ה) "לא בשמים היא" שאם בשמים היא אתה צריך לעלות אחריה, ופשוט הוא שהכוונה היא על כל חלקי התורה, והחלק הנסתר עלתה על כולנה".

וחו צדיקים לא נכנסו לבית שאין שם זוהר עכשיו מוכן למה הצדיקים האמתיים לא נכנסו לבית שאין זוהר הקדוש, וכל מי שלא לומד זוהר הקדוש לא הגיע למדרגת אדם, וחי רק בזכות אלו שלומדים זוהר, ועליו נאמר 'אדם ובהמה תושיע ה'".

ובזה פרוש גם כן אדוני אבי זכרונו לחיי העולם הבא שזהו הרמוז שרמוז לאיש אחד שהראו לו בעולם תבת בהמה ולא ידע פרושו ופרשו לו כי יען שמכר ספר הזהר שהיה לו בביתו לכן הראו לו תבת בהמה דראשי תבות ב'ערתי ה'קדש מ'ן ה'בית הוא בהמ"ה רחמנא ליצלן.

[ט] הגר"א ז"ל (באבן שלמה פ"א ס"ג): הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה תליא בלימוד הקבלה. ובהגר"א ז"ל משלי (ה' - יח): כל זמן שאינו מביין הסוד אפילו הפשוט אינו ברור בידו. ובמקום אחר: הנה היצר הרע עושה אתכם שישמן לב העם הזה ולא ילמוד קבלה.

ובאותו הזמן שהיא הולכת אחר העינים לראות את כל מצעשי העולם, אותם הפרובים אין קרבים אליה, ולא מתעוררים לינק ממנה.

וצמית והלכת אל הפלים. וצמית, תיאובתך לינקא מרזא דעלמא עילאה, באתערו דאינון פרובין, ובגינהון (ד) קח ע"א) איהי משתקיא משקיו עילאה, הדא הוא דכתיב, ושתית מאש"ר ישאבון הנערים, אינון פרובים. אל הפלים, אינון מקורין עילאין דאיקרון אנפי רבבי.

עד כאן הדברים הנסתרים של עתיק וקדושה עליונה בדברים של הגמלה הזו, והפל בדיוקן עליון וסודות נסתרים. קמו ונשקוהו, ואמרו, אשרי הדור שזוכה לכל זה, לדעת מתוך המנוחה הקדושה דברים קדושים, דברי חכמה. על זה כתוב (משלי א) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.

אמרו לו, הפסוק האחר הזה, שמעת בו עקר של חכמה, שהרי אנו יודעים לדרש בו דרש? אמר להם, מה הוא? אמרו, כתוב (רות ב) ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ. אמר להם, שמעתי. פתח ואמר, (ישעיה טו) שמעו דבר ה' החרדים אל דברו אמרו אחיכם שנאיכם מגדיכם למען שמי יכפד ה' ונראה בשמחתכם והם יבשו. הפסוק הזה באר אותו רבי אלעזר, פיון שכתוב שמעו דבר ה', מהו החרדים אל דברו? א"ר דבר ה' בכל מקום הוא דרנה של אמונה, פרט לכל מקום שכתוב שמעו דבר ה', הוא דבר שיוצא מתוך הדרנה ההיא, שנקרא לו דבר ה'. והיא הדרנה ששורה עליו. שמעו דבר ה' -

דאיהי אזלת בתר עינין, למחמי כל עובדין דעלמא, אינון פרובין לא קרבין בהדה, ולא מתערין לינקא מינה.

וצמית והלכת אל הפלים. וצמית, פד תיאובתך לינקא מרזא דעלמא עילאה, באתערו דאינון פרובין, ובגינהון (ד) קח ע"א) איהי משתקיא משקיו עילאה, הדא הוא דכתיב, ושתית מאש"ר ישאבון הנערים, אינון פרובים. אל הפלים, אינון מקורין עילאין דאיקרון אנפי רבבי.

עד כאן הוא מילין סתימין דעתיק, וקדושה עילאה, במלין דהאי מגילה, וכולא בדיוקנא עלאה, ורזין סתימין. קמו ונשקוהו. אמרו, זכאה דרא דזכי לכל האי למנדע מגו בוצינא קדישא, מלין קדישין, מלין דחכמתא. על דא כתיב, (משלי ג יג) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.

אמרו ליה, האי קרא אחרא, שמעת ביה עיקרא דחכמתא, דהא אנן ידעינן למדרש ביה דרשא. אמר לון, מאי היא. אמרו, כתיב, ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ. אמר לון, שמענא.

פתח ואמר, (ישעיה טו ה) שמעו דבר ה' החרדים אל דברו אמרו אחיכם שנאיכם מגדיכם למען שמי יכפד ה' ונראה בשמחתכם והם יבשו. האי קרא אוקים ליה רבי אלעזר, פיון דכתיב שמעו דבר ה', מהו החרדים אל דברו. א"ר דבר ה' בכל אתר, דרגא דמהימנותא איהו. בר בכל אתר דכתיב שמעו דבר ה', איהו מלה דנפיק מגו דרגא ההוא, דאקרי ליה דבר ה', והוא דרגא דשרייה עליה. שמעו דבר ה', מלה דנפיק מניה, כגון (ירמיה לא טו)

הַדְּבָר שִׁיּוּצָא מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ (ירמיהו לא) שִׁמְעוּ דְּבַר ה' גוֹיִם, הַדְּבָר שִׁיּוּצָא מֵאוֹתָהּ הַדְּרָגָה.

הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ - אוֹתָהּ הַדְּרָגָה מִמֶּשׁ. מִי הַחֲרָדִים? אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם תְּמִיד חֲרָדִים עַל אוֹתוֹ הַדְּבָר. חֲרָדִים בְּכִמְהַ חֲרָדוֹת בֵּין הָעַמִּים, חֲרָדִים בְּכִמְהַ חֲרָדוֹת, לְתַקְנָא לִיהַּ לְהֵהוּא דְּבָר.

לְתַקְּן אֶת אוֹתוֹ הַדְּבָר. אָמְרוּ אַחֲיֵיכֶם שְׁנֵאֵיכֶם - אֵלּוּ בְּנֵי עֲשׂוּ וּבְנֵי יִשְׁמַעְעָל וּשְׂאָר הָעַמִּים. מְנַדִּיכֶם - מִי מְנַדֵּה אֶת מִי? אֵלּא הֵם בְּנֵדוּי מִכֶּם, שְׁלֵא תֹאכְלוּ עִמָּהֶם, וְלֹא תִשְׁתּוּ עִמָּהֶם, וְלֹא תִקְרְבוּ אֲלֵיהֶם. וְעַל זֶה הֵם מִכֶּם בְּנֵדוּי.

דְּבָר אַחַר, מְנַדִּיכֶם - בְּגִלוֹתְכֶם, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (איכה ד) סוּרוּ טְמֵא קְרָאוּ לָמוֹ. וּמָה הֵם אוֹמְרִים? לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד ה', בְּשִׁבְלֵנוּ וּבְשִׁבְלֵי נַפְשֵׁנוּ יִכְבַּד ה', וְכָל כְּבוֹדוֹ בְּשִׁבְלֵנוּ הוּא. וְכִשְׂיִשְׂרָאֵל מִתְעוֹרְרִים, וּמְחַפְּסִים בְּכָל יוֹם לְשִׁמְחַת הַגְּאֻלָּה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֵם לֹא מְאַמְיִנִים כָּלֵל, וְאוֹמַר נִרְאֶה בְּשִׁמְחַתְכֶם, בְּזִמְן שִׁיּוּרְדַת אוֹתָהּ הַשְּׁמִחָה שְׁלָכֶם. וְהֵם יְבוֹשׁוּ, כְּמִי שֶׁתּוֹלֶה סְרַחְוֹנוֹת בְּאַחֲרִים.

בְּמִדּוֹר שֶׁל בֵּית הַגִּזְן יֵשׁ עֲשִׂיר אֶחָד וְהוּא אֶחָד, וְהֵם שְׁנַיִם, וְיֶחֱד הֵינּוּ. וְכָל הָעֲטוּרִים וְהַשְּׂמוֹת שֶׁל הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אֶף כֶּף לָהֶם, בְּלֵי הַתְּהַפְּכוֹת שְׁלֹרַע, שְׁעוּמָדִים תְּמִיד לִפְנֵי פֶתַח בֵּית הַמֶּלֶךְ, מִחוּץ לְסוּד הָאֱמוּנָה. אוֹתוֹ דְּבָר ה' נִקְרָא שֵׁם טוֹב, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (קהלת ז) טוֹב שֵׁם. ה' הוּא טוֹב.

אוֹתוֹ הַצַּד הֵרַע הֵם שְׁנַיִם, זָכָר וּנְקֵבָה, וְהֵם מְחַבְּרִים, וְהַשְּׂמוֹת שֶׁלָּהֶם בְּהַפְּךָ שֶׁל רַע, אֱלֹהִים אַחֲרִים, אֵל אַחַר, שֵׁם רַע. אוֹתָהּ הַנְּקֵבָה כֶּף נִקְרָאת, בְּחַבּוּר שֶׁל זָכָר שֶׁהַתְּחַבֵּר עִמָּהּ, שְׂאִין נִפְרָדִים.

שִׁמְעוּ דְּבַר ה' גוֹיִם, מְלָה דְּנִפְיָק מֵהֵיָא דְרָגָא. תַּחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ, הֵהוּא דְרָגָא מִמֶּשׁ. מֵאֵן חֲרָדִים. אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, דְּאִינוּן חֲרָדִים תְּדִיר עַל אוֹתוֹ דְּבָר. חֲרָדִים בְּכִמְהַ חֲרָדוֹת בֵּין הָעַמִּים, חֲרָדִים בְּכִמְהַ חֲרָדוֹת, לְתַקְנָא לִיהַּ לְהֵהוּא דְּבָר.

אָמְרוּ אַחֲיֵיכֶם שְׁנֵאֵיכֶם, אֵלּוּ בְּנֵי עֲשׂוּ וּבְנֵי יִשְׁמַעְעָל וּשְׂאָר עַמִּים. מְנַדִּיכֶם, מֵאֵן מְנַדִּי לְמֵאֵן. אֵלּא אִינוּן בְּנֵי־דוּי מְנַיִכוּ, דְּלֹא תִיכְלוּן בְּהַדְּיָהוּ, וְלֹא תִישְׁתּוּן בְּהַדְּיָהוּ, וְלֹא תִקְרְבוּן בְּהַדְּיָהוּ. וְעַל דָּא אִינוּן מְנַיִכוּ בְּנֵי־דוּי.

דְּבָר אַחַר מְנַדִּיכֶם, בְּגִלוֹתְכֶוּן. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (מִיכָה ד טו) סוּרוּ טְמֵא קְרָאוּ לָמוֹ. וּמִדְּקָא (וּמֵאֵי

קָא) אָמְרִי. לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד ה', בְּגִינָן וּבְגִינָן נַפְשָׁאן, יִכְבַּד ה', וְכָל יִקְרָא דִּילִיהּ בְּגִינָן הוּא. וְכַד יִשְׂרָאֵל מִתְעָרִי, וּמְחַפֵּן בְּכָל יוֹמָא חֲדָוּה דְּפוּרְקָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִינוּן לָא מְהִימְנֵי כָּלֵל, וְאוֹמַר נִרְאֶה בְּשִׁמְחַתְכֶם, בְּזִמְנָא דְּנַחֲיַת הֵהוּא חֲדָוּה דִּילְכוּן. וְהֵם יְבוֹשׁוּ, כְּמֵאֵן דְּתַלִּי סוּרְחַנְיָה בְּאוּחְרָן.

בְּדִיּוּרָא דְּבֵי אַדְרָא, הוּי חַד עֲתִירָא וְאִיהוּ חַד, וְאִינוּן תְּרִין, וְכַחְדָּא הוּוּ. וְכָל עֲטוּרָן וּשְׁמָהֶן דְּמְהִימְנוּתָא קְדִישָׁא, אוּף הַכִּי לוּן כְּלָא הִיפּוּכָא דְּבִישׁ, דְּקִימִין תְּדִיר קַמִּי פֶתַחָא דְּבֵי מְלָפָא, לְבַר מְרֻזָּא דְּמְהִימְנוּתָא. הֵהוּא דְּבָר ה', אִיקְרִי שֵׁם טוֹב. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (קהלת ז א) טוֹב שֵׁם. ה' אִיהוּ טוֹב.

הֵהוּא סְטָרָא בִישָׁא, אִינוּן תְּרִין, דְּכוּרָא וְנוּקְבָא, וְאִינוּן מְחוּבְּרִין, וּשְׁמָהֶן דִּילְהוּן בְּהַפּוּכָא דְּבִישׁ, אֱלֹהִים אַחֲרִים, אֵל אַחַר, שֵׁם רַע. הֵהוּא נוּקְבָא, הַכִּי אֵתְקַרְיָא, בְּחַבּוּרָא דְּדְכוּרָא, דְּאֵתְחַבֵּר בְּהַדָּה דְּלֹא מִתְפָּרְשָׁן.

והמבנים על שאר העמים, ולא משום השם שלהם, אף על גב שהיא נודדת ומרחקת ממנו, היא עמהם בגלותם. ולא יודעים שהנה בשם הקדוש שלנו הם מתגברים, שהיא מזינה ומחזקת אותו השם הרע בחטאייהם של ישראל, כמו שנאמר, (שירא) שמני נטרה את הכרמים. ואפלו בזמן ששולטים, אותו של הקדשה של האמונה נוטל ונותן חלק עצם לפלב, וממנו נזונים הרשעים.

מה פתוב? (רותב) ויאמר לה בעז לעת האכל. בזמן שהיא התפקנה מתוך תחתונים ועליונים. מהתחתונים - בקרבנות ועולות, ותפלות, ורצון הרצון, שעולה מן התחתונים. מהעליונים - בתקונים של המרפכות והכרובים, במאכלה, בשמחה (כמי שעובר עבודה ברצון ובשמחה) ורצון, שזהו לעת האכל.

ורצון הצדיק חי אליה, ומתפקנת על מרפכותיה. ומה אומר לה? גשי ה'ים, בקשוטי המלך העליון. ואכלת מן הלחם, תקבלי מזון ורצון ומאכל קדוש לחלק לאוכלוסיך הקדושים למעלה ולמטה.

ועם כל זה, וטבלת פתך בחמץ, יש לך לטל דרך טבול מאותו החמץ של צד השמאל, להניק לאותו הצד (מהאכל, אלא מאותו חמץ לתת לשאר העמים מאותו צד) הרע, לזון את שאר העמים, ולהזון ממנו. ויצבט לה קלי - מאכל שיוצא מאש של צד שמאל, כדי לתת מזון וטרף לכל, ואפלו לכלבים, וכל אותם שיוצאים ומתפשטים מאותו הצד האחר של הטמאה. ואז, ותאכל ותשבע ותתר. ותאכל ותשבע - מאותו המאכל הקדוש. ותתר - מאותו המאכל האחר, שהוא בא שיורים

ומבנין על שאר עמין, ולא פגין שם דילהון, אף על גב דאיהי מנדדא ומרחקא מיניה, איהי עמהון בגלותהון. ולא ידעי דהא בשם קדישא דילן אינון מתתקפין, דאיהי אתזנת ואתקיפת לההוא שם רע בחוביהון דישראל. כמה דאת אמר, (שה"ש א ו) שמוני נוטרה את הכרמים. ואפילו בזמנא דשליטין, ההוא דקדושא דמהימנותא נטיל ויהיב חולק גרמא לכלבא, ומיניה אתזנו רשעים.

מה פתיב, ויאמר לה בעז לעת האכל. בזמנא דאיהי אתתקנא מגו תתאי ועילאי. מתתאי, בקורבנין, ועלוון, ועלותין, ורעו דרעווא, דסלקא מתתאי. מעילאי, בתיקונין רתיכין וכרובין, במאכלה, בחדוה (כמאן דלח פולחנא ברעו ובחדוה) ורעו. דדין איהו לעת האוכל. ורעו דצדיק חי לגבה, ואתתקנת על רתיכהא. ומה אמר לה. גשי ה'ים בקישוטי דמלפא עילאה. ואכלת מן הלחם, תקבלי מזונא, ורעו, ומיכלא קדישא, לפלגא לאוכלוסיך קדישין לעילא ולתתא.

ועם כל דא, וטבלת פתך בחמץ, אית לך לנטלא אורח טבול מההוא חומץ דסטר שמאלא, לינקא לההוא סטרא (מהאכל, אלא מההוא חמץ למיהב לשאר עמין מההוא סטרא) בישא, למיתזן שאר עמין, ולא אתזנא מיניה.

ויצבט לה קלי, מיכלא דנפקא מאשא דסטר שמאלא, בגין למיהב מזונא וטרפא לכולא, ואפילו לכלבים, וכל אינון דנפקי ומתפשטי מההוא סטרא אחרא דמסאבו.

וכדין, ותאכל ותשבע ותתר. ותאכל ותשבע, מההוא מיכלא קדישא. ותותר, מההוא מיכלא אחרא, דאיהו אתנא שיורין שיורין, מיכלא דאתי על שובע. ותתר,

עבד ש'יורין ל'הווא מיכ'לא לס'טרא או'חרא. ח'רו ר' נה'וראי ור' יודאי, ואמרי, אלמלי לא אתינא לעלמא אלא למשמע מילין אלין, דיין.

ויאבר בעז וישת וייטב לבו. אמר רבי חזקיה, מלמד שפירד על מזונו. מהו וייטב לבו. דבריד להאי אתר דאקרי לב.

רבי נחמיה פתח, (דברים ח') ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. ואכלת ושבעת, כל האוכל ואינו מברך ברפת המזון, נקרא משחית וגזלן. שנאמר (משלי כח כד) גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית.

ואמר ר' יודאי, גדול פח ברפת המזון, שמוסיף פח ברכה בפמליא של מעלה. אמר רבי חנינא, גדול פח ברפת המזון, שמוסיף ברכה על מעשה ידיו של אדם.

רבי בון ור' יוסי בר' חנינא, הוו אזלין באורחא לפדיון שבויים. אערעו בהאי פפר, דמכו תמן בהדי ההוא אושפיזא. בפלגות ליליא קמו למלעי באורייתא. קמת ההיא אתתא דביתא, ואדלקת לון שרגא, עד דהוו יתבי, יתיבת היא אבתרייהו למשמע מילין דאורייתא. אשגחו בה.

פתח חד ואמר, (שם כ כו) גר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן. גר ה' נשמת אדם, ודאי. מה הגר מאירה באפילה, אף נשמתו של אדם מאירה לגוף.

הדר ואמר, בשלשה (דף קה ע"ב) דברים האשה זוכה, בחלה, ובגדה, ובהדלקת הגר. וכלהו תנינן. אדהכי אהדר רישיה, וחמא לה היא אתתא דקא בכיא, קם אבוה ויתיב בינייהו.

כך החזיר ראשו, וראה אותה האשה

ש'יורים, המאכל שבא על השבע. ותת, עושה שיורים לאותו מאכל לצד האחר.

שמוחו רבי נהוראי ורבי יודאי, ואמרו, אלמלא לא באנו לעולם אלא לשמע הדברים הללו - דינו!

(רות ג) ויאכל בעז וישת וייטב לבו. אמר רבי חזקיה, מלמד שברך על מזונו. מהו וייטב לבו? שברך את המקום הזה שנקרא לב.

רבי נחמיה פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. ואכלת ושבעת - כל האוכל ואינו מברך ברפת המזון, נקרא משחית וגזלן, שנאמר (משלי כח) גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית.

ואמר רבי יודאי, גדול פח ברפת המזון, שמוסיף פח ברכה בפמליא של מעלה. אמר רבי חנינא, גדול פח ברפת המזון, שמוסיף ברכה על מעשה ידיו של אדם.

רבי בון ורבי יוסי ברבי חנינא היו הולכים בדרך לפדיון שבויים. נקלעו בכפר הזה. ישנו שם עם אותו המלון. בחצות הלילה קמו לעסק בתורה. קמה אותה אשת הבית והדליקה להם גר. בעודם יושבים, לשכה היא אחריהם לשמע דברי תורה. השגחו עליה.

פתח אחד ואמר, (משלי כ) גר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן. גר ה' נשמת אדם, ודאי. מה הגר מאיר באפילה, אף נשמתו של אדם מאירה לגוף.

חזר ואמר, בשלשה דברים האשה זוכה - בחלה, ובגדה, ובהדלקת הגר. וכלם שנינו. בין שבוכה. קם אביה וישב ביניהם.

אמר לו רבי בון, למה בתך בוכה? אמר, שלא זכתה שבעלה יעסק בתורה, והוא עלם בין שתיים עשרה שנים, ואפילו ברפת המזון אינו יודע, ולא יכלתי עמו ללמד אותו. אמר לו, אם כך, העבירונו באחר, ולמה נתת לו את בתך?

אמר הוא, לא הכרתי בו, אלא על שראיתי יום אחד, שהנהגה לשמע קדיש אחד דלג מהגג למטה, נדרתי עלי להשיא לו את בתי. יצאתי מבית הכנסת, ונתתי לו את בתי, ולא חששתי לדברים אחרים, ולא השגחתי יותר. וכעת נמצא, שאפילו דבר אחד בתורה אינו יודע, ולא רוצה ללמד דבר. אמר לו רבי בון, אולי זכה לבן שילמד אותו תורה הרבה. בינתיים קם אותו העלם ממטתו, ודלג עליהם, וישב ביניהם. הסתפל בו רבי בון. אמר, אני ראיתי בפניו שאור גדול של התורה יצא מהעלם הזה.

פתח אותו רנן ואמר, (איוב לב) צעיר אני לימים ואתם ישישים על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. עד שפתח ואמר בדברים של ברפת המזון.

ואמר, עכשו (שאמרת) שאפילו ברפת המזון לא ידעתי - בברפת המזון יש דברים ידועים, והם י'. אחד - לתקון השלחן פפי אותו המזון (ולזמן). ומי שלא היה לו מזון כל כך ויסדר שלחנו - הוא משבח, משום שיושב לאכל לפני המלך, שפתיב ואכלת לפני ה' אלהיך.

שנית - נטילת ידים קדם אכילה. מי שאוכל בלי נטילת ידים, כאלו אכל טמא.

שלישית - נטילת ידים שיטל

אמר ליה רבי בון, אמאי קא בכיא ברתיה. אמר, דלא זכתה לבעלא דילעי באורייתא, ואיהו רבייא בן תריסר שנין, ואפילו ברפת המזון לא ידע. ולא יכילנא עמיה דיוליף ליה. אמר ליה, אי הכי, איעבר ליה (פאמרא), ואמאי יחבת ליה ברתיה.

אמר איהו, לא ידענא ביה, אלא על דחמינא יומא חד, דהא למשמע חד קדיש, דליג מאיגרא לתתא, נדרנא עלי לנסבא ליה ברתי. נפקנא מפי פנישתא, ויהיבנא ליה ברתי, ולא חיישינא למילי אחריתא, ולא אשגחנא יתיר. והשתא אשתפח, דאפילו מלה אחת באורייתא לא ידע, ולא בעי למילף מידי.

אמר ליה ר' בון, דילמא זוכה לבר דיוליף ליה אורייתא סגי. אדהכי, קם ההוא רבייא מערסיה, ודליג עליהו, ויתיב ביניהו. אסתפל ביה ר' בון, אמר, אנא חמינא באנפוי, דנהירו סגי דאורייתא יפוק מהאי עולימא.

פתח ההוא רנן, ואמר, (איוב לב ו) צעיר אני לימים ואתם ישישים על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. עד דפתח ואמר במילין דברפת המזון.

ואמר, השתא (שאמרת) דאפילו ברפת המזון לא ידענא, בברפת המזון אית מילין ידיעין, והם י'. חד, לתקוני פתורא פפום ההוא מזונא. (נ"א לזמנא) ומאן דלא הוה ליה מזונא כל כך, ויסדר פתורא, איהו משופח, בגין דיתיב למיכל קמי מלפא, דכתיב, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ.

התנינא, נטילת ידים, קודם אכילה. מאן דאכיל בלא נטילת ידים, כאילו אכיל טמא.

תליתאה, נטילת ידים, דיטול ימינא בשמאלא, וישמש בשמאלא לימינא.

ימין בשמאל, וישמש בשמאל את הימין, ויטל עד שעור הפרק שגזרו חכמים.

הרביעית - שצריך להגביה ידו לאחר הנטילה בשעה שמברך, ויוזג שתי זרועותיו כאחת בשעת הגביהת ידיו.

חמישית - שצריך לסמוך ברכה לנטילה הזו.

ששית - לתת מהפת לעניים, שביעית - לברך ברכת המוציא, ולדקדק בה"א, ואסור לאכל בלי ברכה.

שמינית - האוכל על שלחנו, צריך שלא יהיה גרגרן ובלען, אלא כאוכל לפני המלך.

תשיעית - צריך לומר על שלחנו דברי תורה, ויחיד שאין לו עם מי לעסק בתורה, די לו בברכותיו.

עשירית - מים אחרונים חובה, ולא הצריכו בו ברכה, אף על גב שידיו מזהמות מתוך המאכל, ואינו מברך על רחיצת ידים.

כ"ר העשרה הללו הצרכו קדם ברכת המזון, וכל אחד ואחד יש בו טעם מתוך הישיבה העליונה, ואני חזרתי עליהם.

אחד - לתקון השלחן על אותו המזון של אדם, משום כבוד המלך, שנותן לו מזון לגופו. ששנינו, קשים מזונותיו של אדם לפני הקדוש ברוך הוא פקריעת ים סוף.

רמה קשים? אלא משום שמזונות העולם אין באים אלא מתוך הדין, והקדוש ברוך הוא מעביר על הדין, וזן את הרשעים, את ההגונים ולשאינם הגונים. והקדוש ברוך הוא זן את כלם, מקרני ראם עד ביצי כנים.

ושכינה עומדת ורואה על כל אחד ואחד מישראל, כפתוב (יחזקאל מא) ז"ה השלחן אשר לפני

ויטול עד שיעורא דפרקא דגזרו רבנן. רביעאה, דצריך להגביה ידיו לאחר נטילה בשעה דמברך. ויוזג שני זרועותיו כאחת בשעת הגביהת ידיו.

חמישא"ה, דצריך למסמוך ברכה לנטילה זו. ששית, למיהב מפיתא לעניים.

שביעית, לברך ברכת המוציא, ולדקדק בה' ואסור לאכול בלא ברכה.

שמינית, האוכל על שלחנו, צריך שלא יהא גרגרן ובלען, אלא כאוכל לפני המלך.

תשיעית, צריך לומר על שולחנו דברי תורה. ויחיד שאין לו עם מי לעסוק בתורה, די לו בברכותיו.

עשירית, מים אחרונים חובה, ולא הצריכו בו ברכה, אף על גב דידיו מזהמות מגו מאכל. ואינו מברך על רחיצת ידים.

כ"ר הני עשרה, איצטריכו קודם ברכת המזון, וכל חד וחד אית ביה טעמא מגו מתיבתא עילאה. ואנא אהדר עלייהו.

חד, לתיקונא פתורא על ההוא מזונא של אדם, בגין יקרא דמלפא, דיהיב ליה מזונא לגופיה. דתנינן, קשין מזונותיו של אדם קמי קודשא בריהוה פקריעת ים סוף.

אמאי קשין. אלא בגין דמזוני דעלמא לא אתיין אלא מגו דינא. וקודשא בריהוה הוא אעבר על דינא, וזן לרשעים, להגונים ולשאינן מהוגנים. וקודשא בריהוה הוא זן לכולם, מקרני ראמים עד ביצי פנים.

ושכינה עומדת ורואה על כל אחד ואחד מישראל. פמה דכתיב, (יחזקאל מא) ז"ה השלחן אשר לפני ה'. ודאי, וכתיב, ואכלת

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר תּפִּילָה זוֹ בְּכַנְתּוֹ הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ', לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנֵי יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁבֵיהָ וּמָיִם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְהִיא אֹדֶר הַלְּבָנָה כְּאֹדֶר הַחֲמָה וְאֹדֶר הַחֲמָה יְהִיהָ שְׁבַעֲתַיִם כְּאֹדֶר שְׁבַעֲתַיִם הַיָּמִים'. וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בְּנוֹ אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרָצוֹנוֹ וּכְרָצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מִהֲרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב 'וְיֵאמֹר אֱלֹהִים יְהִי אֹדֶר', וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אֹדֶר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יְהִיהָ ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתּפִּילָה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטָּאֵל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּמוּ לְלִמּוּד וְלַהֲגוּת בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְיֶה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נטו, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשְׁעֵי בְּעַקֵּב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִחֲמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבַרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשָׁלוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַלְּמוּ בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתּוֹ מִשֶּׁה רִיעָא מְהִימָנָא תִתְגַּלֶּה בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֵנו אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִישְׁוַעְתָּךְ בְּאֲמוֹת כְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלְּךָ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סוֹד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלְּךָ רַחֲמָנוּ רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנָךְ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵי. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבְדוֹתָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמִלְּאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לִירְאָה וְלֵאחֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בְּנוֹ יְהִי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשֻׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוֹרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחַד בְּזֶה שְׁגוּרָם לְצַבּוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שֶׁהוּא עֲלֵי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִיחַ לְנְשֻׁמָּה. מִלְּכַד מַה שֶׁמְצִיל אֶת הַנְּפִטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׂתַב לִזְמַר כָּל לַיִל שֶׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלָה לִימּוּד הַזוֹהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשֻׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימּוּד הַמְּקַבְּלָה וְהַזְהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלָת לְנְשֻׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִמּוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שֶׁהוּא מְזַהֵר הַנְּשֻׁמָּה... וּבְיוֹם שְׂבַת קוֹדֵשׁ שֶׁשְׁעָה אַחַת לִימּוּד הַזוֹהַר"ק שׁוּוֹה אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַדֵּל יוֹתֵר בְּלִימּוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֵינַת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלָת לִימּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחַד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׂבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבּוֹדָאֵי לִמּוּדוֹ עַד עֲלֵי נְשֻׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נְשֻׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשֻׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחַד בְּזִכּוֹת לִמּוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה וְחִמּוֹת ע"ה (עֲשֵׂה כֵב הַיִּשְׁר' וְהַנְּהַ שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפוֹל וּמְכַפֵּל שְׂבַעֲתַיִם, בְּכַחֲנִית מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְּלָא יוֹעֵץ עֲרָב כְּפִיד אֵב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מִשִּׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלְמַס
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוּדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכַל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשָׂבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמּוֹ הוּא
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֵלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלָיו. וַיַּחְמוּס וַיַּחְמוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהָלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקִץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֵלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּס וַיַּחְמוּל עֲלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומוי הוא ברחמי ויעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר

לְתֵיבַת עֲוֹנוֹתֵינוּ

מִנְקֵד

וּבֹטְוֵי
סְפָרִים



סֵפֶר

מֵאֲזֵרוֹת
הַיָּהָר

מִנְקֵד

וּבֹטְוֵי סְפָרִים